DNEVNO

Masoni su britanski sotonistički kolonijalni stroj za razaranje svih nacija

O napadima Jutarnjeg na Dnevno.hr i analitičara masonerije: 'Što Jugoslaven i Balkanac imaju na raspolaganju, osim toljage?'

Masoni su došli do vrhunca svoje moći. Nalaze se pred konačnom realizacijom svojih planova. Kao masonski klub tražili su čak ulazak i u EU parlament.

Prozvani komentator masonerije i hrvatske stvarnosti od strane Jutarnjeg lista Emil Čić, objašnjava razloge napada na njega osobno i portal dnevno.hr, u svezi serije intervjua o masonima. Kada bi intervjui bili toliko trivijalni ili nezanimljivi, svakako ne bi bili toliko dobro praćeni od naših čitatelja. Svojim pogledom na masoneriju i probleme suvremenog društva, Čić je očito dirnuo u osinje gnijezdo. Današnji razgovor smo započeli znakovito; "Danas imam velike smetnje sa spajanjem na međumrežje te ne mogu odgovarati na neke priloge. Nadam se da će sutra biti bolje"- rekao je na početku razgovora Čić. Za Dnevno. hr Emil Čić je htio razjasniti neke nedoumice i približiti svoj stav čitateljima.

Tko je Emil Čić?

Nakon školovanja pa do sada, objavio sam deset autorskih knjiga i deset knjiga sam oblikovao kao svoje projekte i bio im urednikom. Član Hrvatska akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori, sa sjedištem u Baselu, Švicarska, postao sam 2011. g., a nedugo nakon toga i predstojnik razreda za umjetnost.

Prvo sam dovršio studije glazbe, koji su trajali deset godina (četiri godine najprije u Zagrebu, a potom šest godina u Beču, s tim da je šesta godina bila postdiplomsko usavršavanje dirigiranja, nakon diplomiranja, kod prof. Othmara Suitnera), a znatno kasnije kod Isusovaca u Zagrebu

magistrirao sam teološke studije u rangu magistra znanosti (a ne kao magistar struke), koji u nekim zapadnim zemljama nostrifikacijski vrijedi i kao doktorat.

Rodio sam se u Zagrebu, a kako je sredina oko mene bila politički uzavrela shvatio sam vrlo brzo, sa samo četrnaest godina, da sam rođen u boljševičkom paklu i da moram paziti što govorim. Za širu javnost nužno je reći da sam diplomirao muzikologiju u Zagrebu, a kompoziciju u Beču. Moja prva i najveća strastvena ambicija bila je glazba: majka Nada je imala glazbene ambicije, pa je kao sopranistica privatno studirala solo-pjevanje kod profesorice Vomačka. Bila je pedagog po struci, pa je vrlo brzo uočila da lijenom i nezainteresiranom sinu treba staviti instrument u ruke. To je bio odličan potez, jer je lijeni učenik postajao sve marljiviji, sve zainteresiraniji i sve bolji učenik: glazba traži čeličnu disciplinu i polako je postajala velika strast, te sam u srednjoj glazbenoj školi marljivo učio fagot, a zatim i klavir na teoriji glazbe (koju sam izabrao kao struku). Bio sam prepun glazbene inspiracije, te sam odlučio postati skladateljem. U Zagrebu je bilo nemoguće upisati taj studij: uvjeti upisa bili su preteški. Za kandidata studija tražio se gotov zanatlija, a ne izraziti talent, koji studij inače treba naprosto tehnički razviti. Ta metodička pogreška zagrebačkih studija dovela me na pomisao da sve što trebam mogu naučiti na muzikologiji, dalje mogu sam. Bio sam djelomično u pravu: ali, muzikologija je humanistički studij, koji je sveobuhvatnošću svojih disciplina proširio moj horizont na polju filozofije umjetnosti (preko estetike), te sam ja u stvari odmah znao da diplomirati želim s područja filozofije glazbe, a tako je i bilo. U Austriji je taj studij bio nostrificiran u rangu magistra filozofije (tada nije postojao magistar struke). Predugo bi trajalo da objašnjavam kako sam svoja znanja iz filozofije i teologije dopunjao studijem laičke teologije. No, to sve mi nije bilo dovoljno i odlučio sam otići na studij kompozicije u Austriju: moj san se ostvario, upisao sam kompoziciju u Grazu, a iduće godine produžio sam za Beč. Na moje zaprepaštenje tamo sam postigao najviše što sam u životu mogao postići: osvojio sam nagradnu stipendiju za mlade talente Alban Berg Stiftung (zaklada), te godine jedini od 120 natjecatelja (za Klavirski koncert), kako mi je objasnio pokojni prof. Karl Heinz Füssel, član komisije. Zatim je slijedila državna nagrada Rep. Austrije "Theodor Körner Stiftung" (Za djelo Sinfonietta op.7), koja u Austriji ima ugled veći od doktorata, jer nagrađene prima osobno predsjednik Rep. Austrije i rukuje se s njima. Tada je to bio dr. Kurt Waldheim. A zadnja nagrada bila je "Radna stipendija grada Beča", za projekt "Requiem", kao posljedica prethodnih uspjeha. De facto sam vrlo rano postao habilitirani doktor glazbe, ali državna nagrada nije u sebi nosila takvu titulu, već počast veću od titule.

Kako to da ste napisali knjige s političkom tematikom iz polja filozofije povijesti poput knjige "Povijest hrvatskih neprijatelja", "Globalizacija i hrvatski nacionalizam" i "Tiranija i oligarhija"?

Kao što sam odmah rekao, glazba je bila moja inspiracija i strast, ali rodio sam se usred pakla koji sam sa četrnaest godina jasno vidio svojim očima. Zanimala su me pitanja "zašto Hrvati ne smiju imati svoju državu?", "tko Hrvatima brani da imaju samostalnu državu?", i morao sam sebi odgovoriti na sva ta pitanja. Otac je po struci bio povjesničar i geograf, pa sam sigurno neke prve uvide dobio odavdje. U biblioteci moga oca nalazila se knjiga "1000 godine kulture u Hrvata", koju je još za srpske kraljevine uspio objaviti publicist Ivo Horvat. Čitao sam, s time sam počeo: tu sam našao prve indikacije o hrvatskom podrijetlu u Iranu, i počeo sam kopati po cijeloj prošlosti – sve me zanimalo. I tako sam malo pomalo došao do znanstveno jasne slike o hrvatskim neprijateljima od davne prošlosti do sadašnjosti. Dug put: moj znanstveni studij povijesti počeo je sa četrnaest godina, a pretvorio se u filozofiju povijesti, jer samo filozofija povijesti može dati pravu interpretaciju. Sve ostalo je samo skupljanje pozitivističke faktografije, krnji i prazni pregled činjenica, koje tek vode do prave istine. Muzikologija mi je dala metodologiju humanističkih istraživanja, ostalo je na put poslao Bog.

Zašto je opasna istina o masoneriji?

To može biti opasno, jer je ravno razotkrivanju strateških vojnih tajni. Oni svoje protivnike ne ubijaju uvijek, zato jer na raspolaganju imaju dovoljno blesana koji pričaju priče o "lažnim teorijama urote", pa neškolovane mase uspijevaju uvjeriti da su najbolji istraživači obični senzacionalisti. Moram priznati da takva obmana masonerije pomaže i istraživačima istine, jer istraživači su do sada imali dovoljno vremena da u miru saznaju cijelu istinu i da je objave razumnim ljudima, koji su shvatili o čemu je riječ. S plitkim ljudima se ne može računati, pa takvima rezultati istraživanja s istinitim podatcima nisu ni upućena. Istraživanja cjelovite istine upućuju se onima koji su sposobni razumjeti ono što im je predočeno, ljudima koji će biti sposobni da u obrani naroda i države poduzmu odgovarajuće obrambene mjere. A sve ostalo vraća se Bogu u ruke.

Članak u Jutarnjem nije naveo niti jednu Vašu krivu riječ, već vas je blatio na osnovu titularenja?

Što Jugoslaven i Balkanac imaju na raspolaganju, osim toljage? Oni u duši nemaju srednjoeuropsku kulturu Hrvata, nemaju sposobnost percepcije istine, ali kao sluge kolonijalizma, uvijek će za javnost biti veliki "Europejci". To su nasilni klevetnici koji dopuštaju da njihovi ORJUNAŠI u komentarima pišu prostačke uvrede kojima podupiru klevete. To je dovoljno za tužbu i ako tako nastave, morat ćemo organizirati znanstveni stroj analitičara koji će se sudski pozabaviti dosadašnjim uvredama i klevetama protiv raznih hrvatskih ličnosti, da se taj list zabrani radi klevetanja, prostakluka i podupiranja nacionalnih neprijatelja. Ima lijeka za sve, ali gašenje kriminalnih djelatnosti i sklonosti zahtjeva specijalan napor.

Zadnji tekst upozorava na masonsko izazivanje rata. Možda je baš to izazvalo bijes masona?

Njih možete razbjesniti samo ako se o njima previše govori, a u hrvatskoj javnosti se govori sve više: nema nacije u Europi koja je toliko proskribirala masone kao što su to učinili Hrvati, pa radilo se o Thompsonu koji im je posvetio "pjesmicu", o Mladenu Lojkiću koji im je posvetio deset knjiga ili o meni, koji sam ih protumačio kao britanski sotonistički kolonijalni stroj za razaranje svih nacija.

Razotkrivanje zla je uvijek najveća cijena?

Svi koji ne čine dobro žive u strahu. Živeći u strahu počinitelji zla žele zaštiti svoj nečastan položaj, pa stoga pljuju i vrijeđaju ljude koji vrše časnu dužnost obrane od zla. Hrvatski narod je u borbi protiv zla i nehotice razotkrivao svjetsko zlo i zato je plaćao najvišu cijenu. Kada se borio za slobodu, narod nije znao da je neprijatelj u svijetu daleko veći od četničkih i boljševičkih vojski. Cijele legije hrvatskih intelektualaca nakon II. svj. rata poubijane su zato da bi se zlo boljševizma i ateizma moglo afirmirati kao dobro. Ako narod nema tko informirati da je hrvatska Bosna poklana, da je 600.000 Hrvata moralo na rad u inozemstvo, ako narod nema tko informirati da je još više od pola milijuna običnih ljudi pobjeglo u političko izgnanstvo, onda neprijatelj ostatak naroda može uspavljivati lažima i iluzijama da bi s tim ostatkom upravljao kao s poslušnim kmetovima koji ništa ne razumiju, jer im istinu nema tko reći. Što se više ulazi u razotkrivanje političkog zla, to se više dokaza dobiva da je političko zlo podupirano izvorima sotonizma. I na kraju, kada dođete do cijele istine o političkim ubojicama i korumpiranim plaćenicima, odjednom shvatite Kristovu poruku da je sotona knez (vladar) ovoga svijeta i poruku Sv. Pavla da se ne borimo protiv vlasti i krvi i mesa, već protiv zlih duhova. Otkriće zlotvora u politici na kraju dovodi do otkrića da zlotvorima organizirano upravlja sam đavo. Posljednja spoznaja o zlotvorima u politici jest vjerska spoznaja da ih moramo i možemo pobijediti samo u suradnji s Bogom.

Zašto masoni više uopće ne skrivaju svoje članstvo?

Masoni su došli do vrhunca svoje moći. Nalaze se pred konačnom realizacijom svojih planova. Kao masonski klub tražili su čak ulazak i u EU parlament. No, glavni operativci su još uvijek anonimni,

ali i oni će izroniti na površinu. Nakon što realiziraju svjetsku državu, za neko vrijeme vladati će u toj državi naizgled nepobjedivom silom. Sveto Pismo govori o tri i pol godine terora Antikrista i njegovih slugu. Toliko su uvjereni u svoju moć da vjeruju kako im nitko više ništa ne može. E, pa vidjet ćemo još kako će to njihovo uvjerenje izgledati u Hrvatskoj. Davno prije britanske okupacije, ostvarene posredstvom četništva (1918.-1941.) i kasnije komunista (1945.-1990.), Ante Starčević je rekao da tko je u Hrvatsku silom ušao, silom je iz nje izišao. Tako je i bilo. Jer, povijest nas ući da je narod i s Turcima platio najskuplju cijenu, pa ipak je Hrvatska Vojska 1878. ušla u Sarajevo, nakon turskog poraza. Povijest nas ući da su srbokomunisti poklali preko milijun Hrvata nakon 1945. g., i stvorili uspješan UDBO-ubilački i klevetnički državni aparat (što osjećamo i danas), pa iako su u finalu napali 125 puta većom silom, slomili su se i morali su otići. Jer, kao što je silovita tendencija uništenja hrvatskog naroda, tako je silovita i božanstvena snaga s kojom se takva sila lomi.

Autor: Igor Drenjančević
Photo: Igor Drenjančević
Datum: utorak utorak, 21. siječnja 2014. u 11:05